USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-LE26-2022, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2022, č. j. 34 Az 15/2022 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 11. 3. 2022, č. j. OAM-42/ZA-ZA11-LE26-2022, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce uvedl jako důvod pro podání žádosti skutečnost, že v Alžírsku pracoval jako rolník, ale jeho pole byla zničena požárem; když se následně obrátil na policii, vzali jej na týden do vazby a při propuštění mu zakázali pracovat. Vyhrožovali mu, že pokud se na policii obrátí znovu, bude zatčen. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu, konkrétně materiál „Alžírsko, hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu“ ze dne 2. 11. 2021. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, je Alžírsko tzv. bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Jestliže žalobce poukazoval na špatnou ekonomickou situaci v Alžírsku,

ztrátu zaměstnání a výdělku a nedostatek dalších pracovních míst, neuvedl současně důvody, pro které by v jeho případě domněnka bezpečné země původu neplatila. Žalobci se proto nepodařilo domněnku vyvrátit. K tvrzení, že byl po podání žádosti o odškodnění týden ve vazbě, žalovaný uvedl, že tato jediná konfrontace s veřejnou mocí zjevně nedosahuje takové intenzity, aby ji bylo možné označit za pronásledování nebo vážnou újmu podle zákona o azylu.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně, který jí vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vyšel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10 2022, č. j. 10 Azs 161/2022 - 56. Ve shodě s ním dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není založeno na podkladech, jež by dokládaly splnění nezbytných podmínek pro zařazení Alžírska na seznam bezpečných zemí původu podle čl. 37 odst. 1 směrnice 2013/32/EU (dále jen „procedurální směrnice“), resp. přílohy I, a § 4 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Informace plynoucí ze zprávy o Alžírsku svědčí o tom, že Alžírsko není bezpečnou zemí přinejmenším ve vztahu ke dvěma kategoriím osob: politickým oponentům a sexuálním menšinám. Příslušné státní orgány nejsou obecně schopny nebo ochotny poskytovat před pronásledováním či špatným zacházením dostatečnou ochranu. Zařazení Alžírska na seznam bezpečných zemí původu odporuje přímo účinným požadavkům Přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Ve věci žalobce tak nebyly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, a nemohla tak být vůči žalobci uplatněna vyvratitelná domněnka.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost je podle něj přijatelná, neboť se týká otázek, které doposud nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[5] Stěžovatel se domnívá, že právní názor krajského soudu v době rozhodování nemohl být „brán jako směrodatný, a tedy právně závazný“. Stěžovatel odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022 - 30, ve kterém se soud obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnými otázkami, z nichž jednou je i ta, zda lze zemi považovat za bezpečnou zemi původu s územními výjimkami. Krajský soud došel k závěru, že označení země za bezpečnou s teritoriálními a personálními výjimkami je v rozporu s unijním právem, namísto aby řízení přerušil a vyčkal na rozhodnutí o předběžných otázkách. Rozhodl přitom o věci sám, aniž zohlednil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v podobných věcech (sp. zn. 5 Azs 324/2021, 5 Azs 110/2021, 1 Azs 151/2022) řízení z tohoto důvodu přerušil. Kasační soud by tak měl sjednotit rozhodovací praxi správních soudů a odstranit zřejmý nesoulad mezi rozsudkem krajského soudu a rozhodováním Nejvyššího správního soudu.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování
[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je však také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti vychází kasační soud i po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb. nadále z ustálených kritérií, která vyslovil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Kasační soud neshledal ve světle těchto kritérií důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se nedopustil žádného zásadního pochybení a naopak respektoval předchozí judikaturu kasačního soudu.

[10] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který se zabýval podobnou situací žadatele o mezinárodní ochranu z Alžírska (mimo jiné žadatel, resp. jeho příbuzní rovněž čelili žhářským útokům vůči majetku, o nichž tvrdil, že jsou nábožensky a etnicky motivované). Stejně jako krajský soud v posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 161/2022 - 56 k závěru, že v řízení před správním orgánem nebylo dostatečně prokázáno, že lze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu podle procedurální směrnice a zákona o azylu a vše podstatné zde vyložil. Uvádí v něm mimo jiné, že: *„[v] případě žadatelů o mezinárodní ochranu proto nepodléhá soudnímu přezkumu jen otázka, zda žadatel prokázal, že určitou zemi nelze v jeho případě považovat za bezpečnou. Správní soudy musí mít též možnost zkoumat samotné předpoklady vymezení určité země jako bezpečné,*“ jak to ostatně v nyní posuzované věci provedl krajský soud. Ten dostatečně přesvědčivě odůvodnil, proč podle něj žalovaný nesprávně aplikoval koncept bezpečné země původu.

[11] Pokud jde o námitku rozporné rozhodovací praxe soudů, nebyl podle názoru kasačního soudu dán důvod pro přerušení řízení vedeného u krajského soudu. Předběžná otázka položená Soudnímu dvoru Evropské unie Krajským soudem v Brně ve věci sp. zn. 41 Az 14/2022 se týká výkladu čl. 36 a 37 procedurální směrnice, a to konkrétně toho, zda může členský stát označit určitou zemi jako bezpečnou zemi původu jen částečně s určitými teritoriálními výjimkami, a pokud ji tak označí, zda pak tuto zemi jako celek nelze pojímat jako bezpečnou zemi původu ve smyslu procedurální směrnice. Závěr krajského soudu o tom, že Alžírsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu čl. 37 odst. 1 a přílohy I procedurální směrnice, vyplývá nicméně ze skutečnosti, že není bezpečnou zemí původu *en bloc*. Předběžná otázka, která se týká územních výjimek, tak nijak nesouvisí s otázkami řešenými krajským soudem. Ustanovení § 2

vyhlášky č. 328/2015 Sb. kromě toho žádnou výjimku pro Alžírsko nestanoví. Rozsudek krajského soudu nadto nesouvisí ani s výjimkami personálními, a stěžovatel ani netvrdil, že takové výjimky měl v úmyslu na případ žalobce uplatnit.

[12] Stěžovatel odůvodňoval údajný nesoulad soudní praxe odkazem na vícero usnesení Nejvyššího správního soudu, v nichž kasační soud zohlednil dosud nezodpovězenou předběžnou otázku a z tohoto důvodu řízení přerušil. Všechna uvedená rozhodnutí se však týkají zemí, pro které vyhláška č. 328/2015 Sb. stanovuje územní výjimky, tedy Gruzie a Moldavska, jednalo se proto o situace odlišné od nyní souzené věci.

[13] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ve věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla jeho vlastní judikaturou řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, proto nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě věcného, byť zjednodušeného, posouzení případu, a proto se na rozhodování o náhradě nákladů řízení neuplatní § 60 odst. 3 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu